RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

24. marts 2011 *

I sag T-382/06,

**Tomkins plc,** London (Det Forenede Kongerige), ved solicitors T. Soames og S. Jordan samt barrister J. Joshua,

sagsøger,

mod

**Europa-Kommissionen** ved A. Nijenhuis og V. Bottka, som befuldmægtigede, bistået af solicitors S. Kinsella og K. Daly,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(2006) 4180 af 20. september 2006 om en procedure efter artikel 81 [EF] og artikel 53 i

* Processprog: engelsk.

EØS-aftalen (sag COMP/F-1/38.121 — Fittings) og en påstand om nedsættelse af den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt ved den nævnte beslutning,

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

ved voteringen sammensat af afdelingsformanden, M.E. Martins Ribeiro, og dommerne N. Wahl (refererende dommer) og A. Dittrich,

justitssekretær: E. Coulon,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

afsagt følgende

**Dom**

**Tvistens baggrund og den anfægtede beslutning**

1 Ved beslutning K(2006) 4180 af 20. september 2006 om en procedure efter artikel 81 [EF] og artikel 53 i EØS-aftalen (sag COMP/F-1/38.121 — Fittings) (resumé i EUT 2007 L 283, s. 63, herefter »den anfægtede beslutning«) fastslog Kommissionen for

De Europæiske Fællesskaber, at en række virksomheder havde tilsidesat artikel 81, stk. 1, EF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), idet de i forskellige perioder mellem den 31. december 1988 og den 1. april 2004 deltog i en enkelt, kompleks og vedvarende overtrædelse af de fællesskabsretlige konkurrenceregler i form af en flerhed af konkurrencebegrænsende aftaler og samordnet praksis på markedet for kobberfittings og fittings af kobberlegeringer, der omfatter EØS-området. Overtrædelsen bestod i at fastsætte priser, vedtage prislister, prisnedslag og rabatter, gennemførelsesmekanismer til indførelse af prisforhøjelser, tildeling af nationale markeder og kunder, udveksling af andre handelsmæssige oplysninger samt deltagelse i regelmæssige møder og opretholdelse af andre kontakter for at lette overtrædelsen.

2 Sagsøgeren, Tomkins plc, og selskabets datterselskab på tidspunktet for de pågældende faktiske omstændigheder, Pegler Ltd (tidligere The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd), var blandt adressaterne for den anfægtede beslutning.

3 Sagsøgeren ejede mellem den 17. juni 1986 og den 31. januar 2004 100 % af kapitalen i Pegler, der producerede kobberfittings. Den 1. februar 2004 blev Pegler solgt til selskabets ledelse. Den 26. august 2005 blev Pegler Holdings Ltd og Pegler opkøbt af Aalberts Industries NV, der var en anden adressat for den anfægtede beslutning.

4 Den 9. januar 2001 meddelte Mueller Industries Inc., der er en anden producent af kobberfittings, Kommissionen, at der eksisterede et kartel inden for fittings-industrien og inden for andre beslægtede industrier på markedet for kobberrør, og udtrykte ønske om at samarbejde i henhold til Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 1996 C 207, s. 4, herefter »samarbejdsmeddelelsen af 1996«) (114. betragtning til den anfægtede beslutning).

5 I forbindelse med en undersøgelse vedrørende kobberrør og kobberfittings foretog Kommissionen den 22. og 23. marts 2001 i henhold til artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af artikel [81 EF] og [82 EF] (EFT 1959-1962, s. 81) uanmeldte kontrolbesøg hos et antal virksomheder (119. betragtning til den anfægtede beslutning).

6 Efter disse første kontrolundersøgelser opdelte Kommissionen i april 2001 sin undersøgelse vedrørende kobberrør i tre forskellige procedurer, nemlig sag COMP/E-1/38.069 (kobberrør til VVS), sag COMP/F-1/38.121 (Fittings) og sag COMP/E-1/38.240 (industrirør) (120. betragtning til den anfægtede beslutning).

7 Den 24. og 25. april 2001 foretog Kommissionen yderligere uanmeldte kontrolbesøg hos Delta plc, et selskab, som står i spidsen for en international ingeniørkoncern, hvis afdeling for »Ingeniørarbejde« bestod af flere fittings-producenter. Disse kontrolundersøgelser vedrørte alene fittings (121. betragtning til den anfægtede beslutning).

8 Fra februar/marts 2002 tilstillede Kommissionen de berørte parter adskillige begæringer om oplysninger i henhold til artikel 11 i forordning nr. 17, og herefter i henhold til artikel 18 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EFT 2003 L 1, s. 1) (122. betragtning til den anfægtede beslutning).

9 I september 2003 indgav IMI plc en anmodning om at blive omfattet af samarbejdsmeddelelsen af 1996. Denne anmodning blev fulgt op af anmodninger fra Deltakoncernen (marts 2004) og FRA.BO SpA (juli 2004). Den sidste anmodning om bødefritagelse blev indgivet i maj 2005 af Advanced Fluid Connections plc (115.-118. betragtning til den anfægtede beslutning).

10 Den 22. september 2005 indledte Kommissionen i forbindelse med sag COMP/F-1/38.121 (Fittings) en overtrædelsesprocedure og vedtog en klagepunktsmeddelelse, som bl.a. blev meddelt sagsøgeren (123. og 124. betragtning til den anfægtede beslutning).

11 Den 20. september 2006 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning.

12 Kommissionen fastslog i den anfægtede beslutnings artikel 1, at sagsøgeren og datterselskabet Pegler havde tilsidesat artikel 81 EF og EØS-aftalens artikel 53 mellem den 31. december 1988 og den 22. marts 2001.

13 I den anfægtede beslutnings artikel 2, litra h), pålagde Kommissionen sagsøgeren, solidarisk med Pegler, en bøde på 5,25 mio. EUR for denne overtrædelse.

14 Med henblik på at fastsætte den bøde, der er pålagt hver virksomhed, har Kommissionen i den anfægtede beslutning anvendt den metode, der følger af retningslinjerne for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, [KS] (EFT 1998 C 9, s. 3).

15 Hvad for det første angår fastsættelsen af bødens udgangsbeløb på grundlag af overtrædelsens grovhed har Kommissionen betegnet overtrædelsen som meget alvorlig på grund af selve overtrædelsens karakter og dens geografiske rækkevidde (755. betragtning til den anfægtede beslutning).

16 Kommissionen fandt dernæst, at der var betydelige forskelle mellem de pågældende virksomheder, og valgte at anvende en differentieret behandling på grundlag af virksomhedernes relative betydning på det pågældende marked fastsat ved deres markedsandele. På denne baggrund inddelte den de berørte virksomheder i seks kategorier (758. betragtning til den anfægtede beslutning).

17 Sagsøgeren blev placeret i sjette kategori, hvor bødens udgangsbeløb var fastsat til 2 mio. EUR (765. betragtning til den anfægtede beslutning).

18 På baggrund af sagsøgerens samlede omsætning på 4 635 mio. EUR i 2005 — det år, der lå forud for vedtagelsen af den anfægtede beslutning — har Kommissionen anvendt en multiplikationsfaktor på 1,25 for at sikre bødens afskrækkende virkning, hvilket medførte, at udgangsbeløbet for bøden blev forhøjet med 2,5 mio. EUR for sagsøgeren (771.-773. betragtning til den anfægtede beslutning).

19 På grund af varigheden af sagsøgerens deltagelse i overtrædelsen (tolv år og to måneder) har Kommissionen derefter forhøjet bøden med 110 %, dvs. med 5 % pr. år for de to første år og med 10 % for hvert fulde år fra den 31. januar 1991 for de resterende ti år (775. betragtning til den anfægtede beslutning), hvilket har resulteret i, at bødens endelige beløb fastsættes til 5,25 mio. EUR.

20 Kommissionen fastslog ingen skærpende eller formildende omstændighed til skade eller til fordel for sagsøgeren.

**Retsforhandlinger og parternes påstande**

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. december 2006 har sagsøgeren anlagt denne sag.

22 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Ottende Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

23 Ved skrivelse indgivet til Rettens Justitskontor den 22. december 2009 har sagsøgeren erklæret at ville frafalde det første, det andet og det tredje anbringende i stævningen, der alle er forbundet med spørgsmålet om, hvorvidt et moderselskab kan tilregnes en ulovlig adfærd, der er udvist af et datterselskab, og det fjerde anbringendes første led om et urigtigt skøn vedrørende forhøjelse af bøden på grundlag af den afskrækkende virkning. Sagsøgeren har desuden angivet, at afholdelsen af et retsmøde ikke er nødvendigt, og at Retten kan afgøre sagen på grundlag af den skriftlige forhandling. Ved skrivelse af 19. januar 2010 har Kommissionen anført, at den har overladt det til Retten at vurdere nytteværdien af et retsmøde i betragtning af omstændighederne i den foreliggende sag.

24 Den 22. januar 2010 besluttede Retten (Ottende Afdeling) at afslutte den mundtlige forhandling uden at afholde retsmøde.

25 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som den vedrører varigheden af Peglers deltagelse i overtrædelsen.

— Bøden, der er pålagt sagsøgeren solidarisk med Pegler, nedsættes.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

**Retlige bemærkninger**

27 Efter at sagsøgeren delvist har hævet sagen, fremfører selskabet kun et enkelt anbringende om fejl ved fastlæggelsen af varigheden af Peglers deltagelse i overtrædelsen.

*Parternes argumenter*

28 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den fastslog, at Pegler havde deltaget i kartellet i længere tid, end de beviser, der er indeholdt i sagsakterne, giver mulighed for at fastslå. Bøden, der er pålagt sagsøgeren solidarisk med Pegler, er dermed større end den, der burde være pålagt.

29 Kommissionen har for det første anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at fastsætte begyndelsestidspunktet for Peglers deltagelse i overtrædelsen til den 31. december 1988. Som Kommissionen selv har erkendt, er der tale om en konklusion, som er baseret på en udateret rapport, der er erhvervet fra Delta, hvori det er anført, at Pegler deltog i overtrædelsen i slutningen af 1988. Ifølge sagsøgeren indeholder sagsakterne ikke noget bevis på, at Pegler muligvis har deltaget i kartellet før den 7. februar 1989, der er den seneste dato fra det tidspunkt, hvor det med tilstrækkelig sikkerhed er muligt at fastslå, hvornår Peglers ulovlige adfærd begyndte.

30 For det andet har Kommissionen desuden begået en fejl vedrørende tidspunktet for, hvornår Pegler ophørte med at deltage i overtrædelsen. Beviserne i sagsakterne viser desuden, at selskabets deltagelse ikke ophørte den 22. marts 2001, men derimod den 3. maj 2000, der er den eneste dato, som understøttes af faktiske beviser, der svarer til et kartelmøde, som Pegler deltog i.

31 Sagsøgeren konkluderer, at den periode, hvori overtrædelserne, som selskabet hævdes at have begået, fandt sted, burde nedsættes med nøjagtigt et år, dvs. en revideret periode fra den 7. februar 1989 til den 3. maj 2000.

32 Efter Kommissionens opfattelse har den fremlagt tilstrækkeligt bevis for, at Pegler har deltaget i kartellet i perioden fra den 31. december 1988 til marts 2001, hvor Kommissionen foretog de uanmeldte kontrolbesøg.

33 Hvad angår begyndelsestidspunktet for overtrædelsen henviser Kommissionen til et internt notat, som Kommissionen fandt ved et uanmeldt kontrolbesøg hos Delta, der er dateret den 3. januar 1989 og gengivet i 183. betragtning til den anfægtede beslutning. Dette notat viser tydeligt, at det omtvistede kartel allerede eksisterede før den 3. januar 1989, og at Pegler var involveret i dette kartel før denne dato.

34 Hvad angår tidspunktet for, hvornår Pegler ophørte med at deltage i kartellet, henviser Kommissionen til 702. og 721. betragtning til den anfægtede beslutning, hvori den allerede havde undersøgt sagsøgerens tilsvarende argumenter, der er fremsat som svar på klagepunktsmeddelelsen.

*Rettens bemærkninger*

35 I den anfægtede beslutning har Kommissionen tilregnet sagsøgeren, der ejede 100 % af kapitalen i Pegler mellem den 17. juni 1986 og den 31. januar 2004, Peglers retsstridige adfærd og pålagt sagsøgeren solidarisk at betale den bøde, der er pålagt datterselskabet. Denne tilregnelse er baseret på sagsøgerens udøvelse af en bestemmende indflydelse over Pegler i overtrædelsesperioden.

36 Det er ubestridt, at sagsøgerens datterselskab har deltaget i det omtvistede kartel. Sagsøgeren bestrider alene begyndelsestidspunktet for overtrædelsen og det tidspunkt, hvor deltagelsen i kartellet ophørte, som Kommissionen har lagt til grund i den anfægtede beslutning. Den omstændighed, at sagsøgeren har frafaldet det første, det andet og det tredje anbringende, indebærer således, at selskabet ikke bestrider, at det må tilregnes en ulovlig adfærd, der er begået af datterselskabet.

37 Det skal således bemærkes, at varigheden af Peglers deltagelse i overtrædelsen er afgørende for omfanget af sagsøgerens ansvar.

38 Det bemærkes således, at sagsøgeren ikke er blevet holdt ansvarlig for det pågældende kartel på grund af selskabets direkte deltagelse i kartellets aktiviteter. Sagsøgeren

er udelukkende blevet holdt ansvarlig for overtrædelsen som moderselskab i forbindelse med Peglers deltagelse i kartellet. Sagsøgerens ansvar kan derfor ikke overstige Peglers ansvar.

39 Retten har imidlertid ved dom af dags dato i sag T-386/06 annulleret artikel 1 i den anfægtede beslutning, for så vidt som Kommissionen deri fastslår, at Pegler deltog i det pågældende kartel i perioden fra den 31. december 1988 til den 29. oktober 1993. Sagsøgeren har i sine skriftlige indlæg kun udtrykkeligt bestridt, at Pegler deltog i overtrædelsen i perioden før den 7. februar 1989. Konsekvenserne af denne annullation for sagsøgeren bør således undersøges.

40 Det bemærkes i denne forbindelse, at ifølge fast retspraksis kan Unionens retsinstanser ikke kan træffe afgørelse ultra petita (jf. Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 46/59 og 47/59, Meroni mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 337, org.ref.: Rec. s. 783, på s. 801, og af 28.6.1972, sag 37/71, Jamet mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 129, org.ref.: Rec. s. 483, præmis 12), idet en annullation ikke kan gå ud over sagsøgerens påstande (Domstolens dom af 14.9.1999, sag C-310/97 P, Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., Sml. I, s. 5363, præmis 52).

41 Såfremt en adressat for en beslutning beslutter at anlægge et annullationssøgsmål, skal Unionens retsinstanser kun prøve de elementer i beslutningen, der vedrører den pågældende adressat. De elementer, der vedrører andre adressater, og som ikke er anfægtet, er derimod ikke genstand for den tvist, som Unionens retsinstanser skal afgøre (dommen i sagen Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., præmis 53).

42 I det foreliggende tilfælde skal det imidlertid — uanset den ovenfor nævnte retspraksis og navnlig dommen i sagen Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl. — bemærkes, at set fra et konkurrenceretligt synspunkt udgjorde sagsøgeren sammen med datterselskabet én enkelt enhed, hvis påstande delvist blev taget til følge efter indgivelse af annullationssøgsmålet i sag T-386/06. Det ansvar, som Kommissionen har tilregnet sagsøgeren, indebærer, at selskabet nyder godt af den delvise annullation af den anfægtede beslutning i ovennævnte sag. Sagsøgeren har således anlagt et annullationssøgsmål til prøvelse af den anfægtede beslutning og har gjort gældende, at hvis den anfægtede beslutning skulle blive annulleret for så vidt angår Pegler, skal

beslutningen ligeledes annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. Sagsøgeren har desuden fremsat et enkelt anbringende med henblik på at anfægte varigheden af Peglers deltagelse i overtrædelsen og har i denne henseende nedlagt påstand om, at den anfægtede beslutning annulleres.

43 Denne påstand er desuden i overensstemmelse med den omstændighed, at sagsøgeren og Pegler er blevet pålagt solidarisk ansvar for betaling af den bøde, der er blevet dem pålagt ved den anfægtede beslutnings artikel 2, litra h), og svarer til påstanden om nedsættelse af bødens størrelse, der er fremført af sagsøgeren i den foreliggende sag.

44 Det følger heraf, at Retten — for hvilken et annullationssøgsmål er indgivet særskilt af et moderselskab og af dets datterselskab — ikke kan træffe afgørelse ultra petita, når den skal tage hensyn til udfaldet af den sag, som datterselskabet har anlagt, idet påstandene i den sag, som moderselskabet har anlagt, har samme genstand.

45 Det bemærkes endelig, at under omstændighederne i den foreliggende sag sætter moderselskabets og datterselskabets solidariske ansvar for betaling af den bøde, der er blevet dem pålagt, dem i en særlig situation, som har konsekvenser for moderselskabet, der er tilregnet sit datterselskabs ulovlige adfærd, i tilfælde af annullation eller omgørelse af den anfægtede afgørelse. Foreligger der ikke en ulovlig adfærd fra datterselskabets side, kan moderselskabet således ikke tilregnes en sådan adfærd fra datterselskabets side eller blive pålagt solidarisk ansvar med datterselskabet for betaling af bøden.

46 Da sagsøgerens ansvar er snævert forbundet med Peglers ansvar, bør den anfægtede beslutning derfor annulleres for så vidt angår begyndelsestidspunktet for sagsøgerens deltagelse i overtrædelsen, og følgelig skal bøden, der er pålagt sagsøgeren, nedsættes.

47 Hvad angår tidspunktet for, hvornår Pegler ophørte med at deltage i overtrædelsen, finder sagsøgeren, at det sidste bevis, der kan sammenkoble Pegler med kartellet, er mødet den 3. maj 2000, hvori Pegler deltog, hvilket indebærer, at det er denne dato, der burde have været lagt til grund, og ikke den 22. marts 2001, hvor Kommissionen foretog de uanmeldte kontrolbesøg. I denne henseende fremgår det af 716. betragtning til den anfægtede beslutning, at selv om beviset for den sidste konkurrencebegrænsende aftale, som Pegler deltog i, er dateret den 14. august 2000, har Kommissionen fundet det berettiget at lægge datoen den 22. marts 2001 til grund som den dato, hvor Pegler ophørte med at deltage i overtrædelsen under hensyntagen til, at selskabet havde deltaget i kartellet fra begyndelsen, at det havde deltaget regelmæssigt i aftalerne og deres gennemførelse, og at det ikke åbent tog afstand fra aftalerne i perioden mellem aftalen af 14. august 2000 og de uanmeldte kontrolbesøg i marts 2001.

48 Denne konklusion skal tiltrædes. Den omstændighed, at Pegler ifølge sagsøgeren ikke deltog i noget møde i perioden mellem den 3. maj 2000 og den 22. marts 2001 eller ifølge Kommissionen mellem den 14. august 2000 og den 22. marts 2001, er ikke relevant i dette tilfælde.

49 Det bemærkes indledningsvis, at det påhviler Kommissionen at bevise varigheden af hver enkelt deltagers deltagelse i et kartel, hvilket indebærer, at begyndelsestidspunktet for deltagelsen og det tidspunkt, hvor denne deltagelse ophørte, kendes. Det skal ligeledes bemærkes, at perioden mellem det sidste møde, som Pegler deltog i, og den dato, der anses for det tidspunkt, hvor kartellet ophørte, er tilstrækkelig lang til, at det er nødvendigt at undersøge, om Kommissionen har løftet den bevisbyrde, der påhviler den.

50 I denne forbindelse skal det bemærkes, at ifølge sagsøgeren kan manglen på kontakter efter den 3. maj 2000 eller ifølge Kommissionen efter den 14. august 2000 indikere, at Pegler havde trukket sig ud af kartellet.

51 På baggrund af det pågældende kartels særegenheder, der kendetegnes ved multilaterale kontakter, der generelt opretholdes på fælleseuropæisk plan, ved bilaterale kontakter, der generelt opretholdes på nationalt eller regionalt plan med en hyppighed på mindst en eller to gange om året, og ved ad hoc-kontakter, er tidsforskellen mellem den sidste kontakt og det tidspunkt, hvor kartellet ophørte, for kort til, at Kommissionen kunne konkludere, at Pegler havde trukket sig ud af kartellet i mellemtiden.

52 Den omstændighed, at Pegler ikke har deltaget i et eller to møder, der fandt sted efter Peglers sidste deltagelse i et møde i forbindelse med kartellet, kan ikke fortolkes af de øvrige medlemmer af kartellet, som at Pegler tog afstand fra kartellets aktiviteter, da det ikke var unormalt, at et medlem af kartellet ikke deltog systematisk i hvert møde.

53 Da der ikke foreligger noget bevis eller indicium, der kan fortolkes som en erklæret vilje fra Pegler om at tage afstand fra genstanden for aftalen indgået den 10. juni 2000, der har til formål at forhøje priserne fra den 14. august 2000, har Kommissionen følgelig kunnet antage, at der forelå tilstrækkeligt bevis vedrørende Peglers fortsatte deltagelse i kartellet indtil den dato, hvor den fandt, at kartellet var ophørt, nemlig det tidspunkt, hvor den foretog de uanmeldte kontrolbesøg (jf. i denne retning Domstolens dom af 19.3.2009, sag C-510/06 P, Archer Daniels Midland mod Kommissionen, Sml. I, s. 1843, præmis 118-120 og den deri nævnte retspraksis, og Rettens dom af 8.7.2008, sag T-99/04, AC-Treuhand mod Kommissionen, Sml. II, s. 1501, præmis 134 og den deri nævnte retspraksis).

54 Det følger af det ovenstående, at den anfægtede beslutnings artikel 1 bør annulleres, for så vidt som Kommissionen deri har konstateret den overtrædelse, der er påberåbt over for sagsøgeren med hensyn til perioden inden den 29. oktober 1993.

55 Den anfægtede beslutning skal derfor ændres, i det omfang den fastsætter en forhøjelse på 110 % af bødens udgangsbeløb på grund af varigheden af deltagelsen i overtrædelsen. Da varigheden af Peglers deltagelse i overtrædelsen og følgelig sagsøgerens deltagelse — som det moderselskab, der er holdt ansvarligt for de handlinger, datterselskabet har begået — er syv år og fem måneder (i stedet for tolv år og to måneder som fastsat i den anfægtede beslutning), skal bødens udgangsbeløb forhøjes med 70 % (i stedet for 110 %).

56 I den anfægtede beslutning har Kommissionen forhøjet det oprindelige udgangsbeløb ved anvendelse af en multiplikationskoefficient på 1,25 for at opnå en afskrækkende virkning. Hertil bemærkes, at Retten i sag T-386/06, der gav anledning til dommen af dags dato i sagen Pegler mod Kommissionen, har udtalt, at det var med urette, at Kommissionen havde anvendt denne multiplikationskoefficient, da den på dette punkt har begået en fejl i forbindelse med anvendelsen af kriterierne i retningslinjerne fra 1998 for beregningen af bøder (jf. præmis 14 ovenfor).

57 Det påhviler derfor Kommissionen i henhold til artikel 266 TEUF at drage konsekvenserne af denne fejl og af det solidariske ansvar for betaling af bøden i forhold til sagsøgeren. Som det er fastslået i præmis 38 ovenfor, kan sagsøgerens ansvar ikke overstige Peglers ansvar under omstændighederne i det foreliggende tilfælde.

58 Da sagsøgeren har frafaldet klagepunktet om et urigtigt skøn vedrørende forhøjelse af bøden på grundlag af den afskrækkende virkning (jf. præmis 23 ovenfor), kan Retten ikke træffe afgørelse vedrørende dette punkt uden at gå ud over sagens rammer, således som de er fastlagt af parterne i denne sag.

59 I den foreliggende sag fastholdes udgangsbeløbet på 2,5 mio. EUR. Dette beløb, forhøjet med 70 %, medfører en bøde på 4,25 mio. EUR.

60 I øvrigt bør Kommissionen frifindes.

**Sagens omkostninger**

61 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

62 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren fået delvist medhold i sine påstande. Sagsøgeren har imidlertid frafaldet visse anbringender (jf. præmis 23 ovenfor) på et fremskredent tidspunkt under sagen, nemlig efter afslutningen af den skriftlige forhandling. Under hensyn til de foreliggende omstændigheder finder Retten det således rimeligt, at hver part bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

**1) Artikel 1 i Kommissionens beslutning K(2006) 4180 af 20. september 2006 om en procedure efter artikel 81 [EF] og artikel 53 i EØS-aftalen (sag**

**COMP/F-1/38.121 — Fittings) annulleres, for så vidt som den omfatter perioden mellem den 31. december 1988 og den 29. oktober 1993 hvad angår Tomkins plc.**

**2) Den bøde, der er pålagt Tomkins i artikel 2, litra h), i beslutning K(2006) 4180, fastsættes til 4,25 mio. EUR, herunder 3,4 mio. EUR in solidum med Pegler Ltd.**

**3) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.**

**4) Hver part bærer sine egne omkostninger.**

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. marts 2011.

Underskrifter